

abilităților de comunicare, identificarea și interpretarea informațiilor, precum și a competenței de ascultare activă.

Bibliografie:

1. Abric, Jean-Calude, *Psihologia comunicării*, Editura Polirom, 2002;
2. Dinu, Mihai, *Comunicarea:reperere fundamentale*, Editura Algos, București, 2000, p.7;
3. Fârte, Gheorghe – Ilie, *Comunicarea – O abordare praxiologică*, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2004;
4. Floyd Kory, *Comunicarea interpersonală*, Editura Polirom, 2013;
5. Lesenciuc, Adrian, *Teorii ale comunicării*, Editura Academiei Forțelor Aeriene „Henri Coandă”, 2017;
6. Nuță, Adrian, *Abilități de comunicare*, Editura S.P.E.R., 2004;
7. Pease, Allan & Barabara, *Abilități de comunicare*, Editura Curtea Veche, 2007;

STRATEGII, STILURI ȘI METODE DE ÎNVĂȚARE ÎN FORMAREA INIȚIALĂ A CADRELOR DIDACTICE/ LICENȚĂ ȘI MASTERAT ÎN CONTEXTUL NEURODIDACTICII ȘI PARADIGMEI COGNITIV-CONSTRUCTIVISTE

*Larisa Cuznețov, dr. hab., prof. univ.,
Catedra Științe ale Educației și Management,
Universitatea Pedagogică de Stat Ion Creangă din Chișinău*
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7677-1763>

Rezumat: Articolul conține un studiu teoretic privind abordarea strategiile, stilurile și metodele procesului de învățământ

universitar.. De asemenea, sunt evidențiate și explicate legăturile interne ale procesului de predare-învățare-evaluare..

Cuvinte cheie: strategii de învățare, stiluri de învățare, metode de învățământ formarea inițială, cadre didactice, metacogniție, neurodidactică

Abstract: The article contains a theoretical study on the approach to the strategies, styles and methods of the university education process. The internal links of the teaching-learning-evaluation process are also highlighted and explained.

Keywords: learning strategies, learning styles, teaching methods initial training, teachers, metacognition, neurodidactics

Procesul de învățământ în formarea inițială a cadrelor didactice/ licența și masterat reprezintă totalitatea activităților instructiv-educative complexe, prevăzute în planul de învățământ și desfășurate sistematic în cadrul universitar, prin care studenții sunt înzestrați cu un sistem de cunoștințe, abilități, competențe, deprinderi, în baza cărora ei dobândesc capacități de cunoaștere științifică, metacunoaștere, competențe profesionale în domeniul științelor educației; își consolidează concepția despre lume, despre profesia de pedagog; își formează convingerile morale și aptitudinile profesionale, de cercetare, autoperfecționare și creație; își cizelează calitățile de personalitate. La fel, este important să menționăm că studenții pedagogi trebuie orientați spre înțelegerea, analiza și interpretarea științifică a faptelor, proceselor, fenomenelor realității și a fenomenelor educaționale, sociale, morale și psihologice. Acestea necesită o abordare holistică/sistemică, pe care urmează s-o studieze și s-o

învețe studenții pedagogi în continuare și la masterat/ ciclul II universitar, reactualizând cunoștințele și competențele la fiecare 4-5 ani (în cadrul formării continue), dar și în procesul autoperfecționării independente. La conștiința studenților trebuie să aducem faptul că conceptul de sistem în științele educației (și nu numai) reprezintă un ansamblu de elemente componente și actori educaționali între care se stabilesc interrelații și care funcționează ca un tot unitar în vederea atingerii scopurilor/ finalităților pedagogice. Așadar, *procesul de învățământ trebuie abordat ca sistem în contextul componentelor sale de predare-învățare-evaluare și a relațiilor dintre acestea, dar și ca subsistem al societății, al microsistemului social, care încorporează și relațiile cu celelalte subsisteme ale acestuia* [5,p.12].

Pentru a elucida strategiile, stilurile și metodele procesului de învățământ universitar, vom analiza interrelațiile structurale ale acestuia, apelând la viziunile mai multor cercetători, inclusiv a cercetătorului rus I. C. Babanski (1979), pe care, noi le vom completa și dezvolta [1]. Astfel, între componentele procesului de învățământ observăm existența următoarelor legături interne / interrelați:

- legătura logică universală referitoare la interacțiunea tuturor obiectelor și fenomenelor;
- legătura de tip cauză-efect referitoare la situația necesității delimitării a două fenomene legate logic între ele, pentru a le explica mai eficient;

- legătura funcțională referitoare la interdependența stabilită între fenomene sau mărimi ce influențează modificarea acestora, care, la rândul lor, modifică alte fenomene și mărimi;

- legături care se disting după unele succesiuni ierarhice, de dirijare/ monitorizare, de dezvoltare, genetice etc., pentru a generaliza și interpreta fenomenele educaționale, morale, intelectuale ș.a.

Considerăm oportun să menționăm că legăturile interne în cadrul procesului de predare-învățare-evaluare se pot manifesta ca:

- interrelații contextuale, care oferă claritate fenomenului și situației studiate;

- interrelații de variate tipuri, care presupun coordonare, subordonare, sinergism, antagonism, consolidare, ceea ce modifică legăturile interne a componentelor procesului de învățământ;

- legături directe sau indirecte între componentele procesului de învățământ;

- legături stabile și instabile;

- legături esențiale și neesențiale;

- legături necesare și accidentale/ întâmplătoare;

- legături care ghidează procesele cogniției și metacogniției, delimitându-le, dar și corelându-le și fortificându-le reciproc.

Deosebit accentuăm un moment foarte important în procesul de pregătire a cadrelor didactice, concomitent cu studierea cursurilor universitare (fundamentale, de specialitate etc.) este necesar să evidențiem și să explicăm legăturile interne ale procesului de predare-învățare-evaluare. Acest lucru va asigura conștientizarea abordării sistemice și va contribui la aprofundarea cunoașterii și metacunoașterii în științele educației. Evident că tipul și calitatea legăturilor interne în procesul educațional mai depinde de caracterul, forța, durata acțiunilor în procesul de învățământ, inclusiv de măiestria, profesionalismul cadrului didactic, de finalitățile/scopul și specificul disciplinei studiate. Bineînțeles că procesul cunoașterii și conștientizarea acestor legături ajută pedagogul în elaborarea curriculumurilor disciplinare, proiectarea didactică, alegerea strategiei instrucționale, desfășurarea orelor teoretice și practice, selectarea și aplicarea tehnologiilor didactice eficiente. În acest context este important să precizăm că procesul de învățământ valorifică conținuturile științifice de tip moral-etic, pedagogic, psihologic, sociologic, filosofic, literar-artistic, tehnologic, istoric, religios etc., structurate după o anumită logică științifică și didactică a disciplinei în cauză. Este important să se exploreze sistemic și eficient întregul potențial instructiv-educativ al conținuturilor, *valorificând strategiile didactice potrivite*, întrucât de aceasta depinde foarte mult calitatea procesului educațional, al profesionalizării studenților pedagogi, al activităților didactice formale și

nonformale. Așadar, **strategiile didactice** reprezintă sisteme de metode, procedee, mijloace de învățământ și forme de organizare a activității elevilor/ studenților, care vizează construirea experiențelor de învățare, de evaluare; formarea competențelor, raționalizarea procesului instructiv-educativ [5, p.19]. La definiția dată, considerăm necesar să facem o completare, fiecare strategie didactică necesită o acoperire conceptuală, care va uni/ integra funcțional toate componentele ei, adică metodele, procedeele, tehnicile, mijloacele, comportând esența aplicării ei și subordonării conținuturilor, explorării optime ale acestora, obținând finalitățile educaționale scontate. De exemplu, în formarea inițială, am valorificat cu succes strategiile didactice axate pe dezvoltarea cogniției și metacogniției la studenți; strategii de formare a competențelor transversale în consilierea și educația elevilor; strategii de consolidare a competențelor practice / de aplicare și integrare a cunoștințelor teoretice; strategii de dezvoltare și fortificare a capacităților de autoactualizare și autoperfecționare continuă etc. Esențialul moment conceptual aici rezidă în conștientizarea motivului de ce și de la care teorii științifice plecăm, ce metode, procedee etc. concrete vom aplica pentru a dezvolta zona *proximă a intelectului studentului pedagog* și a realiza calitativ profesionalizarea acestuia. Totodată, la selectarea și explorarea strategiilor didactice este foarte important să cunoaștem nu numai particularitățile de vârstă a discipolilor, a profesionalizării lor, dar este necesar să cunoaștem și să aplicăm adecvat variate *modele ale stilurilor de învățare a*

adultilor. În această ordine de idei și, plecând de la propria experiență, realizăm o trecere în revistă a celor mai eficiente stiluri de învățare, în viziunea noastră. În sensul dat, vom specifica și explica **Modelul lui D. Kolb** (1984), care propune patru tipuri de stiluri de învățare: **stilul divergent, stilul asimilator, stilul convergent și stilul acomodativ**. Combinarea reușită a acestora de fapt determină comportamentul de învățare al studentului pedagog. Conform **Modelului lui Kolb**, etapele primare ale învățării eficiente sunt: **analiza și valorificarea unei experiențe concrete/ EC** (trăirea emoțiilor și sentimentelor cunoașterii); **desfășurarea observațiilor reflexive/OR** (observare, reflecții); **realizarea conceptualizării abstracte/CA** (gândire, transpunere a teoriilor în concepte) și **experimentarea activă/EA** (acțiuni concrete). Deci, procesul de învățare după Kolb începe de la o situație experiențială în care este sau a fost implicat subiectul învățării, apoi continuă cu procese de observare, reflecții; elaborare de ipoteze, stabilirea teoriilor care susțin fenomenele observate și analizate, pentru ca în final să se încheie cu un șir de acțiuni și activități experimentale de testare/ verificare a ipotezelor și teoriilor vizate. Etapele învățării, după acest model, corespund celor patru stiluri de învățare nominalizate anterior. Astfel, **stilul divergent** este propriu persoanelor reflexive, care se axează în învățare, pe intuiție, imaginație, creativitate și gândirea divergentă. Punctul forte al acestor persoane este imaginația bogată. În contextul nostru, considerăm oportun să subliniem că studenților

pedagogi este absolut necesar să le dezvoltăm nu numai imaginația reproductivă și cea creativă, dar și imaginația pedagogică/ profesională. *Stilul asimilator* este specific persoanelor interesate de aspectele teoretice ale cunoașterii, ei ușor însușesc ceea ce analizează, memorizează și sunt axate pe cunoașterea și dezvoltarea teoriilor, mai puțin acordă atenție aplicațiilor practice. *Stilul convergent*, de fapt, este specific persoanelor pragmatice, care acumulează cunoștințele prin analiză și deducție, apoi prin verificarea lor în mod acțional/ practic. *Stilul acomodativ* caracterizează persoanele active, care ușor se adaptează la variate situații datorită intuiției sale și aplică în mod practic cunoștințele teoretice, expertizându-le și testându-le prin *metoda încercare-eroare* [Apud 5, pp.110-111].

Dacă apelăm la experiența proprie, în procesul activității mele didactice în cadrul universitar, treptat am conștientizat că succesele și performanțele obținute de studenții pedagogi (la disciplinele pe care le predau) se datorează anume valorificării consecvente a acestor etape de învățare și a îmbinării reușite de explorare a acestor stiluri. Evident că experiența noastră pedagogică a confirmat faptul că în procesul de învățare au o importanță decisivă și particularitățile sferei socio-afective ale discipolilor.

În consens cu observația și constatarea noastră vine *Modelul stilurilor de învățare elaborat de Endorf și McNeff* (1991), conform căruia deosebim cinci tipuri de educabili adulți : *educabili încrezători*, orientați spre scop, care cunosc necesitățile sale, sunt axați pe autopefecționare,

sunt capabili de autodirijare, sunt pragmatici; ***educabili afectivi***, acordă importanță mare trăirilor generate de învățare și colaborare cu pedagogul și colegii, colaborează cu plăcere etc.; ***educabili în tranziție***, întâmpină dificultăți în formularea scopurilor învățării, sunt preocupați de identificarea strategiilor de autodirijare, preferă instruirea interactivă; ***educabili integrați***, axați pe atingerea succesului personal, acordă mare atenție carierei profesionale, preferă situațiile de învățare prin colaborare și ***educabilii hazardați***, care preferă proiectele noi, caută permanent noi informații și modalități de învățare și acțiune, are încredere în forțele proprii [Apud 5]. Pentru a deveni un pedagog bun, suntem tentați să credem că îmbinarea optimă a trăsăturilor de bază a celor cinci tipuri de educabili ar oferi posibilitatea unei profesionalizări calitative ale cadrelor didactice (fie în formarea inițială sau cea continuă).

La aceste două modele, mai actualizăm esența altor ***modele de învățare de tip constructivist***, care presupun o schimbare de paradigmă, mai precis, trecerea de la pedagogia normativă, adică, de la modelele axate pe transmiterea și asimilarea cunoștințelor la modelele de învățare întemeiate pe pluralitatea construcțiilor realității [7, pp. 149-150]. În contextul construirii realității pedagogice recomandăm: rezolvarea problemelor educaționale, căutarea și diversificarea soluțiilor; construirea și modelarea cunoașterii și metacunoașterii, centrate pe student și formarea competențelor profesionale într-o cheie umanistă cu parcurgerea unui traseu cu trei etape: ***deconstrucția*** (proces

de analiză, punere în discuție a unor cunoștințe, opinii, convingeri, mentalități, reprezentări individuale sau colective privind realitatea profesională și cunoașterea); **construcția** (proces prin care studenții pedagogi elaborează strategii, proiecte, sensuri și semnificații, tehnologii didactice/ educaționale pe care le verifică în practică etc.) și **reconstrucția** (proces care presupune o nouă construcție cu schimbări structurale în cunoștințele și competențele studentului, în strategiile de rezolvare a problemelor și situațiilor educaționale etc.). În finalul studiului ne vom opri la metodele de învățământ, care, în viziunea noastră, sunt eficiente în profesionalizarea cadrelor didactice (la ambele cicluri: licență și masterat) și sunt la *interferența conversiei teoriilor învățării și a modelelor de învățare* [3]. Cu acest prilej ne vom referi la **unele postulate ale neurodidacticii învățării**, pe care trebuie să le cunoască pedagogii universitari și care ne vor orienta în selectarea și aplicarea eficientă a metodelor de învățământ în activitățile de profesionalizare a cadrelor didactice, atât în formarea inițială cât și în formarea continuă, după cum urmează:

- cunoașterea mecanismelor cerebrale, care sunt angajate în învățare și sunt strâns legate de particularitățile genetice/genomice, ecologia mediilor ambientale în care se învață; de psihologia emoțiilor, noile tehnologii informaționale și de comunicarea aplicată în educație; de respectarea legităților psihologiei și fiziologiei sănătății; de calitatea realizării finalităților pedagogice și măiestria

valorificării inter-și multidisciplinarității în activitatea de predare-învățare-evaluare;

- introducerea unor teme, module sau chiar discipline destinate neuroștiințelor educației, inclusiv neurodidacticii învățării, studierea și implementarea cărora în practică vor spori funcționalitatea procesului educațional și vor asigura aplicarea metodelor și exercițiilor stimulative de activizare a mecanismelor neuronale ce stau la originea dezvoltării gândirii științifice; a cogniției și metacogniției; a învățării experiențiale, a învățării creative prin încercare și eroare, prin acțiuni interactive/ colaborative reale sau modelate pedagogic etc.;

- explicarea metodologiei promovate de neurodidactica învățării ce oferă dovezi epistemologice de biopsihologie, care elucidează un șir de condiții de sinteză ale microexperimentării pedagogice, preluate din literatura de specialitate și aplicate în mod creativ prin elaborarea comentariilor, reflecțiilor, focalizării pe analogii; îmbinarea și aplicarea optimă a metodelor de învățământ de tip constructivist, axate pe valorile autentice de eficientizare, predictibilitate, autoeducație și autoinstruire; de construire, experimentare și motivare a învățării;

- realizarea micro-, mezo- și macroanalizelor teoretico - practice ale aplicării holistice ale metodelor de învățământ în procesul educațional de profesionalizare a cadrelor didactice, abordate epistemologic și metodologic din perspectiva teoriei și practicii psihopedagogiei, a principiilor neurodidacticii, îmbinate cu psihologia educației, cu

meta/analizele cunoașterii, cu valorile integratoare, conceptuale și tehnologice ale procesului de predare-învățare-evaluare [4, pp.19-20]. În acest sens, precizăm **importanța neurodidacticii și concret a neurodinamicii**, care a stabilit un ansamblu de principii și strategii cu statut psihopedagogic ce se abordează ca postulate educaționale esențiale, confirmate de rezultatele noilor cercetări a mecanismelor cerebrale implicate în procesul învățării, inclusiv de regularitățile statistice observate și înregistrate pe eșantioane reprezentative de copii și adulți care învață.

Așadar, precizăm **definiția neurodinamicii**, importanța ei și mai apoi elucidăm tezele de bază cu privire la importanța valorificării neurodinamicii în învățare, cunoașterea și respectarea cărora va asigura eficientizarea profesionalizării cadrelor didactice. Așadar, **neurodinamica** desemnează particularitățile desfășurării proceselor nervoase de excitație și inhibiție, echilibrul acestora în activitatea cerebrală, inclusiv mecanismele și fiziologia structurilor nervoase și a țesutului nervos, interacțiunea acestora cu celelalte țesuturi, organe și cu aparatul locomotor. În neuroștiințele educației și pedagogie neurodinamica înseamnă nivelul general al activității cerebrale, care determină dezvoltarea cogniției, învățării și inteligenței individului. Anume de calitatea ei depinde nivelul dezvoltării intelectuale a copilului. Cercetările curente au demonstrat că neurodinamica este strâns legată de mișcare, coordonarea mișcărilor, orientarea în spațiu, planificarea mișcărilor și funcționarea aparatului vestibular, ce în direct

influențează nivelul activității cerebrale/ intelectuale a omului. Procesele vizate, depind de factorul ereditar, dar mai depind de mișcarea mamei în timpul sarcinii/ de intensitatea mișcărilor ei și mai apoi a copilului în primii 2-3 ani de viață (deficitul mișcării mamei în timpul sarcinii frânează dezvoltarea intelectuală a copilului). Cu alte cuvinte, neurodinamica învățării activează întreaga ființă umană: emoționalitatea, creierul, corpul și spiritul, care sunt interdependente și sunt dirijate de procesele și mecanismele cerebrale/nervoase.

Importanța cunoașterii și stimulării neurodinamicii individului este concentrată în următoarele teze:

- Neurodinamica învățării este determinată de mișcarea omului și respectarea modului sănătos de viață (alimentație rațională, somn, activism fizic, contextul învățării etc.).
- Neurodinamica învățării cere prezența unui scop clar formulat, conștientizarea acestuia și a acțiunilor respective pentru realizarea ei, ceea ce activează motivația, efortul depus și stimulează învățarea din și prin diverse situații de viață.
- Neurodinamica învățării stimulează și ghidează startul și traseul activităților individului pe parcursul de la cunoscut spre necunoscut; de la apropiat spre îndepărtat; de la simplu la complex, asigurând structurarea logică a conținutului, construirea progresivă a hărților mentale prin asocierea și legarea noului de materia cunoscută.

- Neurodinamica este substanțial influențată de forța motivației, a stimei și acceptării de sine, de emoțiile, sentimentele și climatul pozitiv al mediului de învățare. Acesta scade dacă individul trăiește emoții și stări negative în timpul învățării.
- Neurodinamica învățării este perturbată de presiunile mediului social, familial și școlar; de calitatea feedbackului, comunicării cu pedagogii (factori negativi care pot duce la apariția variatelor tulburări nervoase).
- Neurodinamica învățării reprezintă un act individual și social: individul se dezvoltă sub influența factorilor ereditari/ biologici și a observărilor, imitării, feedbackului reglator din socium, a informației primite, a comunicării etc.
- Neurodinamica învățării individului include și anumite riscuri de eroare, complexitate, evitare a sarcinilor dificile sai invers manifestarea interesului pentru acțiuni mai complicate, pentru depășirea lor etc.
- Neurodinamica învățării individului este influențată de nivelul implicării subiectului în procesul de predare-învățare-evaluare; de condițiile contextuale ale acestuia; de iscusința cadrului didactic de a organiza și desfășura procesul educațional.
- Neurodinamica învățării individului depinde de sănătatea și coerența conexiunilor între cele două emisfere cerebrale ce funcționează complementar (asigurată funcțional de *corpul calos*) și de cei patru lobi ai emisferelor cerebrale, unde: *lobul frontal* cu *cele două*

arii, prefrontală asigură gândirea, planificarea mișcărilor complicate și *aria motrică* asigură controlul mușchilor, mișcărilor musculaturii fine/ ochi, gură, mână, și articularea cuvintelor; *lobul parietal* cu *aria senzorială* asigură perceperea senzațiilor de atingere, temperatură, durere; *lobul occipital* distinge semnalele vizuale; *lobul temporal* cu cele trei arii, *auditivă*, care distinge semnalele auditive; *aria Wernike*, care asigură interpretarea sensurilor frazelor și *aria memoriei operative*, care asigură stocarea informației pe termen scurt, de la câteva minute până la câteva săptămâni.

- Neurodinamica învățării individului va fi eficientă dacă cadrul didactic în activitatea educațională va îmbina armonios individualizarea, diferențierea și consolidarea cunoașterii și metacunoașterii prin intermediul aplicării metodelor acționale, euristice, deschiderea la experiențe noi [...].

În contextul expus, configurăm ansamblul de metode (aplicate în activitatea pedagogică universitară/din experiența proprie), care asigură fortificarea neurodinamicii învățării și motivării studenților pedagogi, pentru a deveni profesioniști eficienți:

- ***metodele de comunicare orală*** (prelegerea, explicația, conversația, descrierea, discăția, problematizarea, asaltul de idei, sinectica etc.); ***metodele de comunicare scrisă*** (lectura și variate procedee de a face conspecte, referate; de elaborare a planurilor de texte, a tezelor, notițelor etc.); ***metodele de comunicare oral-vizuală*** (instruirea

cu ajutorul siteu-rilor de specialitate, emisiunilor radio și TV; instruirea cu ajutorul filmelor didactice; tehnicile video etc.) și **metodele de valorificare a dialogului interior** (reflecția și variate exerciții mintale, introspecția);

- **metodele didactice de explorare directă** (observația organizată, lucrările experimentale de tipul micropredării, desfășurării unor activități educaționale etc., studiul de caz, chestionări și anchete pedagogice, elaborarea proiectelor didactice etc.) și **metodele de explorare indirectă** (modelarea pedagogică, demonstrația imaginilor, obiectelor reale, unor situații educaționale concrete etc.);
- **metodele didactice de acțiune reală directă** (lucrări practice, exerciții, aplicații metodologice și tehnologice; elaborarea proiectelor educaționale, didactice; activități creative etc. și **metodele didactice de acțiune simulată** (jocuri de simulare, crearea, simularea și soluționarea situațiilor educative);
- **metode didactice de raționalizare și eficientizare a procesului instructiv-educativ** (aplicarea procedeelelor algoritmice, instruirea asistată de calculator, elaborarea materialelor didactice împreună cu studenții, prelegeri cu implicarea studenților în funcția de oponenți; elaborarea unor proiecte de optimizare a predării unei teme sau modul; elaborarea agendelor bibliografice la un subiect sau modul etc).

Bineînțeles că metodele expuse pot fi aplicate în funcție de obiectul concret de studiu, de tema/ modulul care va fi studiat, de scopul/ finalitățile preconizate și anul de studiu (formare inițială, anul I, II, III, masterat sau cursuri la formarea continuă). Evident că calitatea aplicării metodelor de către pedagogul universitar cât și cel școlar depinde de competența, experiența și măiestria acestuia. În încheiere, îndemnăm cadrele didactice să utilizeze metodele didactice, îmbinându-le în funcție de concepția strategică pe care o urmăresc în studierea disciplinei și a modulelor concrete, axându-se pe principiile cognitiv-constructiviste, care presupun stimularea metacunoașterii, a implicării active a studenților/ elevilor în rezolvarea variatelor probleme, dileme, situații reale (sociale, pedagogice, etice etc.), a cooperării pentru a face față în soluționarea unor sarcini pedagogice și a reflecta asupra acțiunilor sale. În acest scop, devine evidentă necesitatea de a studia permanent literatura metodologică și a aplica creativ nouățile din domeniul științelor educației, mai cu seamă din psihologia cognitivă, psihologia vârstelor, psihologia învățării, pedagogia, didactica/ teoria instruirii, neurodidactica și metodicile particulare.

Bibliografie:

1. Babanski I. C. *Optimizarea procesului de învățământ*. http://elib.gnpbu.ru/text/babanskiy_izbrannye-pedagogicheskie-trudy_1989/

2. Cerghit I. *Metode de învățământ*. Iași: Polirom. 2006. ISBN: 973-46-0175-x.
3. Iucu Romiță B. *Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative*. Iași: Polirom. 2008. ISBN:978-973-46-1151-5.
4. Neacșu I. *Neurodidactica învățării și psihologia cognitivă. Ipoteze. Conexiuni. Mecanisme*. Iași: Polirom. 2019. ISBN: 978-973-47-2482-6/
5. Papuc I., Bocoș M. *Psihopedagogie. Suporturi pentru formarea inițială și continuă*. București: Cartea Românească Educațional. 2017. ISBN:978-606-94524-5-5.
6. Sălăvăstru Dorina. *Psihologia învățării. Teorii și aplicații educaționale*. Iași: Polirom. 2009. ISBN: 978-973-46-1525-4.
7. Pănișoară G. *Psihologia învățării. Cum învață copiii și adulții*. Iași: Polirom. 2019. ISBN: 978-973-46-7700-9.
8. <https://arehab.ru> neurodynamics

FORMAREA PROFESIONALĂ A CADRELOR DIDACTICE ÎN CONTEXTUL PROVOCĂRILOR EDUCAȚIEI MODERNE

*Autor: Inspector școlar.Prof. Dobrin Mihaela, Inspectoratul
Școlar Județean, Galați,
Doctorand-Universitatea Pedagogică de Stat „Ion
Creangă”, Chișinău, Republica Moldova Științele Educației-
Management educational
Coautor: doctor habitat în pedagogie, profesor universitar
Tatiana Gribincea
ORCID: 0000-0001-7637-3573*

O pregătire de calitate superioară a profesorului este esențială pentru calitatea și relevanța educației la toate nivelurile, cât și pentru statutul ridicat al profesiei în sine. Interesul și preocuparea de durată au fost preluate de către